



ՄՈՆՐԵԱԼԻ ՀԱՅ ԿԱԹՈՂԻԿԷ ՀԱՄԱՅՆՔ

ՏԻՐԱՄԱՅՐ ՆԱՐԵԿԻ ԺՈՂՈՎՐԴԱՊԵՏԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻՈՅ ԱՄՍԱԹԵՐԹԻԿԸ  
**COMMUNAUTÉ ARMÉNIENNE CATHOLIQUE DE MONTRÉAL**  
**BULLETIN MENSUEL DE L'ÉGLISE PAROISSIALE NOTRE-DAME-DE-NAREG**

858, boul. de la Côte-Vertu  
Saint-Laurent (Québec) H4L 1Y4 CANADA

Téléphone : 514 748-6435      Télécopie : 514 748-5502  
Téléphone de la salle communautaire : 514 748-9231  
egarcana@eacn.ca      www.eacn.ca

**AVRIL 2010 ԱՊՐԻԼ**

**À VOTRE SERVICE**

Mgr Georges Zabarian, curé et vicaire général pour le Canada et les États-Unis  
Mgr Georges Yeghiayan, collaborateur du curé  
Sœur Berthe Rolland, c.s.c., secrétaire

**HEURES D'ACCUEIL**

**Du lundi au vendredi : 10 h - 12 h et sur rendez-vous**

**MESSES DU DIMANCHE**

**10 h 30 et 12 h 15**

## Ո՛ղջ է ան

“Մի փնտռեք ողջը մեռեալներուն մէջ: Հոս չէ. յարութիւն առաւ անհկա”, ըսաւ հրեշտակը կիներուն որ գերեզման փութացած էին օծելու համար իրենց պաշտելի Վարդապետին մարմինը:

Եւ սակայն կասկած չկար որ Յիսուս մեռած էր: Անոր մահը երեւութային բան մը չէր կամ մահուան ձեւացում մը: Իրական մահ էր, ունէ մահկանացուի մահուան պէս: Ծատեր, որոնք անոր հետեւած էին Պիղատոսի պալատէն մինչեւ Գողգոթայ լեռը, կրնային վկայել թէ անհկա խաչին վրայ մեռած էր, կրելէ ետք ահաւոր, աննկարագրելի չարչարանքներ: Զինուորներն իսկ հաստատած էին թէ անհկա իրապէս մեռած է, եւ լուրը հաղորդած էին կառավարիչին: Յիսուս, Աստուծոյ Որդի, ազատօրէն ընտրած էր մահը: Կատարեալ մարդ պիտի չըլլար ան եթէ մահը մերժած ըլլար: Մահը ընտրած էր իբր միակ միջոցը ապացուցելու համար թէ ինք յօժար էր բաժնելու ամբողջովին, կատարելապէս, մեր բնութիւնն ու ճակատագիրը: Ասոր համար, երբ իր հոգին աւանդեց, ըսաւ. “Ամէն ինչ վերջացաւ”: Ան իրագործած էր մինչեւ վերջին կէտը իր Հօր ծրագրին, մեր ազատագրումին ծրագիրը որ ի յախտենից վճռուած էր:

Յիսուս մահը ընդունեցաւ նաեւ ուրիշ պատճառի համար. կ’ուզէր ցոյց տալ թէ մահը, պատիժ մը ըլլալով հանդերձ, անդարմանելի աղէտ մը չէր: Ան մեռաւ մեզի սորվեցնելու համար թէ մահը վերջին, բայց ոչ վերջնական, անհրաժեշտ ուղեւորութիւնն է մեր կեանքին, եւ միակ ուղին՝ հասնելու անվերջ, տեսական կեանքի:

Մենք, իբր քրիստոնէայ, կը ճանչնանք թէ ֆիզիքական մահը յոռեզոյն բանը չէ որ կրնայ պատահիլ մեզի. նոյնիսկ երբ աչքի առջեւ ունենանք մահուան գարշելի դիմագիծը, երբ կը տեսնենք զոհերը պատերազմի, բնական աղէտներու, վիժումի, անօթութեան, հիւանդութեան եւ այլ դժբախտութիւններու:

Որովհետեւ կայ անելի սոսկալին. բարոյական ոճիւղը, հոգիներու սպանդը, շնորհի նմանց գայթակղալից կեանքին ու վարքին, չարիքը որ յառաջ կու գայ բարոյական գեղծումներէն, անբարոյ մամուլէն եւ ապականիչ տեսարաններէն, դրամի եւ բռնութեան տիրապետութիւնը տկարին եւ աղքատին վրայ: Կարելի չէ անտեսել չարին այս ծաշրահեղ արտայայտութիւնները աշխարհի վրայ առանց վրդովումի:

Սակայն Յիսուս սորվեցուց մեզի վախճալ՝ ոչ թէ մարմնի, այլ հոգիի մահէն: Եւ ինքն իսկ ապրեցաւ եւ մեռաւ համաձայն իր ուսուցումին, ընդունելով իր սեփական մահը, ոչ միայն իր Հօր կամքը կատարելու համար, այլ նաեւ իբր միակ ու բացարձակ միջոցը՝ ճշմարիտ կեանքին հասնելու:

Քրիստոսի յարութիւնը եղաւ հաստատումը եւ պսակումը իր խօսքերուն: Ան երկար չմնաց մահուան իշխանութեան ներքեւ: Երեք օրերը գերեզմանին մէջ՝ անհրաժեշտ էին, բայց նաեւ բաւարար՝ իրագործելու եւ հաստատելու համար իր կանխասացումը, հիմնուած մարգարէներու խօսքերուն վրայ. “Հարկ է որ Մեսիան շատ չարչարուի, դրուի գերեզմանի մէջ, բայց երեք օր վերջ ան յարութիւն պիտի առնէ” (Մտթ. 16, 21): Տարտամ փափաք մը չէր այդ, ոչ ալ մարդկային յաւակնութիւն. ստուգութիւն մըն էր, հիմնուած՝ իր Հօր, Աստուծոյ խոստումին վրայ:

Քրիստոսի յարութիւնը է նաեւ մե՛ր յարութիւնը: Անոր յաղթանակը չարին եւ մեղքին վրայ՝ պէտք է ըլլայ նաեւ մե՛ր յաղթանակը: Յոյսը մեր յաւիտեանական կեանքին եւ երջանկութեան՝ հիմնուած իր խօսքերուն վրայ. "Ե՛ս եմ Յարութիւնը եւ Կեանքը. այն որ կը հաւատայ ինձի երբեք պիտի չմեռնի": Ան քաջալերեց իր աշակերտները, եւ մեզ ալ նմանապէս, յարատեւելու հաւատքի պայքարին մէջ, որովհետեւ այն որ կը վստահի անոր պիտի չսայթաքի: Արդարեւ ըսաւ նաեւ. "Մի՛ վախնաք, ես ձեզի հետ եմ մինչեւ աշխարհի վերջը":

Միւրեւի եղբայրներ եւ քոյրեր, զատկական այս փառաւոր օրուայ ընթացքին, թոյլ տուէք որ յիշեցնեմ այս ճշմարտութիւնը. Աստուծոյ սէրը աւելի հզօր է քան մահը: Լեցնենք ուստի մեր սրտերն ու միտքերը այն անխախտ համոզումով թէ մեր կեանքը անհմաստ ու անհեթեթ գոյութիւն մը չէ, ոչ ալ մեր մահը՝ անարդար պատիժ մը: Կեանք եւ մահ պարգեւներն են Աստուծոյ, եւ պէտք է ծառայեն աւելի լաւ ճանչնալու սէրն ու բարութիւնը Աստուծոյ՝ հանդէպ մեզի, եւ փաստելու մեր սէրն ու երախտագիտութիւնը հանդէպ Աստուծոյ:

Յարութիւնը տօնն է ուրախութեան եւ յոյսի: Եկէք դիմաւորենք զայն ցնծութեան երգերով եւ գոհաբանական աղօթքներով եւ ողջունենք զիրար հրեշտակին յաղթական աւետիսով, որուն արձագանգեցին Առաքեալները. "ՏԵՐԸ ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ԱՌԱԻ":

Այո. "Ճշմարտապէ՛ս յարութիւն առաւ ան":

Մանուէլ Եպս. Պաթագեան  
Առաջնորդ Կաթողիկէ Հայոց

Message Pascal de notre Eparque

### **Il est vivant!**

“Ne cherchez pas le vivant parmi les morts. Il est ressuscité !” C’est par ces mots que l’ange salua les femmes qui s’étaient rendues au sépulcre pour oindre le corps de leur bien-aimé Maître.

Cependant Jésus était bien mort, réellement mort. Sa mort n’était pas une mort apparente, une simulation de mort. C’était une vraie mort, tout à fait semblable à la mort de n’importe quel mortel. Beaucoup de gens, qui l’avaient suivi du palais du gouverneur jusqu’au Golgotha, avaient été témoins de sa mort sur la croix, après d’horribles, indescriptibles souffrances. Les soldats, de leur côté, avaient vérifié qu’il était véritablement mort, et en avaient fait un rapport au gouverneur.

Jésus, Fils de Dieu, choisit librement sa mort. Il ne serait pas parfaitement homme s’il avait refusé la mort. Il choisit la mort parce que c’était la seule manière de prouver qu’il voulait partager entièrement, pleinement notre nature et notre destin. Et quand il rendit l’âme, il dit: “Tout est consommé”: il avait accompli jusqu’au dernier point le dessein de son Père, le plan de salut décidé dès l’éternité.

Jésus accueillit la mort aussi pour une autre raison: il voulait nous montrer que la mort, tout en étant une punition, n’est pas le désastre suprême, irréparable. Il mourut pour

nous enseigner que la mort est le dernier, nécessaire voyage de notre vie, et la seule manière de gagner une vie sans fin, la vie perpétuelle.

Nous, chrétiens, reconnaissons que la mort physique n'est pas la pire des choses qui pourrait nous arriver, même si nous considérons les horribles visages de la mort, le lugubre spectacle des victimes quotidiennes de la guerre, du terrorisme, des désastres naturels, de l'avortement et des suicides, sans compter les milliers de gens qui meurent de faim, de maladie et autres malheurs.

Mais il y a pire: les crimes commis contre les âmes, à travers la vie scandaleuse de beaucoup, le mal causé par les abus moraux, la presse immorale, les spectacles indécents, la domination de l'argent et du pouvoir, l'oppression des pauvres et des faibles dans plusieurs parties du monde. Nul ne peut ignorer que ce sont là les extrêmes manifestations du mal dans le monde.

C'est pour cela que le Christ nous enseigna de craindre non pas la mort du corps, mais celle de l'âme. Et lui-même vécut et mourut en plein accord avec son enseignement, en acceptant sa propre mort, non seulement parce que telle était la volonté de son Père, mais aussi comme la voie exclusive vers la véritable vie, par sa résurrection.

La Résurrection de Jésus a été la confirmation et le couronnement de ses paroles. Il ne resta pas longtemps sous le pouvoir de la mort. Trois jours dans la tombe étaient nécessaires, mais aussi suffisants pour accomplir et confirmer sa prévision, fondée sur les paroles des prophètes: "Le Messie doit souffrir beaucoup, il doit être mis à mort, mais trois jours après il ressuscitera" (Mt. 16, 21). Ce n'était pas un vague désir, ni une prétention humaine, c'était une certitude, émanant de la parole de Dieu lui-même.

La Résurrection du Christ est notre propre résurrection. Sa victoire sur le mal et le péché doit être aussi notre propre victoire. L'espoir de la vie et du bonheur éternels a ses fondements dans les paroles de Jésus disant: "Je suis la Résurrection et la Vie : celui qui croit en moi ne mourra jamais". Il encouragea ses disciples, ainsi que nous-mêmes, à persévérer dans le combat pour la foi, car celui qui met sa confiance en lui ne sera pas déçu. Il a dit en effet: "N'ayez pas peur! Je serai avec vous jusqu'à la fin des temps".

Chers frères et sœurs, permettez-moi de dire avec l'apôtre, que l'amour de Dieu est plus fort que la mort. Laissons nos cœurs et nos esprits être envahis par la profonde conviction que notre vie n'est pas une existence absurde, ni notre mort une punition injuste. La vie et la mort sont des dons de Dieu, et elles doivent nous aider à reconnaître l'amour et la bonté de Dieu envers nous, et prouver notre propre amour et gratitude envers Dieu.

La Résurrection est la fête de la joie et de l'espérance. Accueillons-la par des chants de joie et des prières d'action de grâces et saluer les uns les autres par le cri triomphal de l'ange, auquel firent écho les apôtres: "Le Seigneur est ressuscité!".

Oui, "Il est vraiment ressuscité!". Alléluia!

+ Manuel Batakian, évêque.

\*\*\*\*\*

**ԱՐՄԵՆԱԿԱՆ ՄԻՆԵՐԵՆՅԱԿԱՆ ԱՐԿԻՐՈՒԹՅՈՒՆ**  
**ՀԱՅՈՑ ԾԵՆՆԱՐԿՈՒԹՅՈՒՆ 95-ՎԱՅԻՆԻՆ ԿՆՆՈՒՄԻՆ**  
 ԿՐԻՍՏՈՒԹՅԱՆ  
 ՀԱՅՍՏԱՆԱԿԱՆ ԱՊՈՍՏՈՒԿԱՆ Ս. ԵԿԵՆՅՈՒՆ  
 ՀԱՅ ԿԱԹՈՒԿՈՒԿ ԵԿԵՆՅՈՒՆ  
 ՀԱՅ ԷՎԱՆԳԵԼԻԿԱԿԱՆ ԵԿԵՆՅՈՒՆ  
 ՏԻՆՆ ԴՊՏԻՆ ԳՆԵՆԿՈՒ  
 ՀԻՆՈՑԱԲԵՐ, **Ապրիլ 22**, Կ.Ե. 7:30-ԻՄ, 2010  
**ՄԵՆԻ ԻՐԱՅԷ ՄՈՐ ՏԱՆՈՒՐՆ ՄԵՋ**

**95<sup>e</sup> anniversaire du Génocide arménien**  
**Prière œcuménique en mémoire de nos Martyrs**  
 organisé par  
 ÉGLISE APOSTOLIQUE ARMÉNIENNE  
 ÉGLISE ARMÉNIENNE CATHOLIQUE  
 ÉGLISE ÉVANGÉLIQUE ARMÉNIENNE  
 le jeudi **22 avril**, 2010 à 19 h 30  
**Basilique de l'Oratoire Saint-Joseph**

**95<sup>th</sup> anniversary of the Armenian Genocide**  
**Martyrs' Ecumenical Commemoration Service**  
 Organized by  
 ARMENIAN APOSTOLIC HOLY CHURCH  
 ARMENIAN CATHOLIC CHURCH  
 ARMENIAN EVANGELICAL CHURCH  
 Thursday, **April 22**, 2010, at 7:30 p.m., **St. Joseph Oratory**  
 3800 chemin Queen Mary, Montréal

Յարգելի մեր  
 նահապետներին  
 սուրբ ճշմարտեք  
 1915 - 2010

## Le 95e anniversaire du Génocide arménien

C'est le vingt-quatre avril 1915, dans la nuit, que l'armée et la police turques sont allées chercher plusieurs centaines de personnes arméniennes à Istanbul, pour le seul motif qu'elles étaient l'élite des professions, des hommes d'affaires et des entrepreneurs. Une fois arrêtées, ces personnes furent déportées et exécutées immédiatement, de sorte qu'au lever du jour c'était une chose accomplie.

Une image horrible me vient à l'esprit: c'est l'image de ces pauvres victimes innocentes mais coupables d'être arméniennes et d'avoir réussi leur vie, assassinées par des soldats et policiers qui la veille pouvaient les saluer avec de fausses marques de respect.

Cet anniversaire me fait rêver de notre Arménie historique. Elle a subi tant de transformations pendant que nos ancêtres essayaient de survivre.

Vous me pardonnerez d'évoquer le personnage de Hayk, le héros des Arméniens qui décidèrent de s'appeler Hayk et leur pays Hayk ou Hayastan.

Je pense aussi à l'état unifié d'Urartu qui apparut au neuvième siècle avant notre ère.

Ses habitants construisirent des forteresses, des temples et des palais. Ils travaillaient tellement dans le solide et le durable que l'on peut voir et admirer un de leurs canaux d'irrigation encore utilisé aujourd'hui à Erevan, la capitale de l'Arménie contemporaine.

Je suis triste quand je songe à la conquête de l'Urartu par les Mèdes, puis les Perses. Mais rapidement, Alexandre le Grand, venu de Macédoine, s'empara de l'empire perse en 331 avant Jésus-Christ. Son empire bénéficia aux Arméniens, qui continuèrent leur existence lorsque l'Orontide, l'un des royaumes grecs ayant survécu à Alexandre le Grand, poursuivit son existence en retenant l'Arménie majeure, l'Arménie mineure et le Sophène. Déjà il s'agissait de 'Nous'.

Je pense ensuite à la renaissance de la Grande Arménie qui s'effectua durant le règne de Tigrane le Grand qui sut défaire l'Asie des Parthes, renvoyer les colonies grecques en Médie et soumettre la Syrie et la Palestine, entre autres. Selon ce qu'on a dit, le célèbre orateur romain Cicéron, s'exclama que Tigrane le Grand, un Arménien, un des nôtres, en somme, avait fait trembler la République de Rome. Son empire s'étendait de la mer Caspienne à la Méditerranée. L'Arménie, notre Arménie, était devenue une puissance militaire et avait acquis une grande influence politique. Nous Arméniens avons le droit de regarder ces grandes réalisations avec fierté, comme le fait d'une grande nation.

Dès cette époque, donc, les Arméniens s'étaient fait reconnaître par leur excellence. Mais Dieu fit comprendre aux Arméniens que la conquête et les choses matérielles ne sont pas le tout de l'existence. En effet, Artavazd, le propre fils de Tigrane le Grand, fut vaincu par le général romain Antoine qui l'amena enchaîné en Égypte où il refusa de se soumettre à la reine Cléopâtre et fut exécuté.

De plus, la nouvelle dynastie des Arsacides, un rameau des Parthes jadis défaits par Tigrane le Grand, prit le pouvoir et tout le pays se transforma en une espèce de zone-tampon, où les ennemis de jadis, les Romains et les Parthes, s'affrontaient.

Nous avons fait pour ainsi dire un tour complet. Nous ne progressions plus. Mon esprit regarde l'histoire de cette époque comme dans un écran de télévision.

C'est alors qu'il se produisit, bien chers frères et sœurs, un événement d'une grande importance historique: le roi Tiridate III, fut converti au christianisme par Grégoire l'Illuminateur et il s'empressa de proclamer le pays comme premier État à adopter officiellement le christianisme en 301. Il fallait du courage pour cela, car nous avions choisi le Christ alors que nous étions entourés de nations païennes. C'était là un événement capital, puisqu'il se produisit même douze ans avant l'édit de Milan de l'empereur Constantin qui accordait la tolérance envers les chrétiens et le christianisme dans l'empire romain encore païen. Le grand Grégoire l'Illuminateur devint le chef de la nouvelle Église nationale arménienne.

Mais, vous aurez compris que des pays voisins regardèrent négativement cette conversion au christianisme et manifestèrent de l'inquiétude. Dans mon écran ressemblant à un téléviseur, je vois que les Perses s'organisèrent pour attaquer l'Arménie à la bataille d'Avarayr. C'est très émouvant : les Arméniens, dirigés par Vardan Mamikonian, furent défaits, écrasés par le seul nombre de leurs adversaires. Nos soldats s'étaient battus comme des lions.

Je suis heureux de vous dire que les choses n'en restèrent pas là : une guérilla dans les montagnes s'organisa, dirigée par Vahan, un neveu de Vardan. Les Perses comprirent qu'il valait mieux faire un compromis et ils rétablirent la liberté de culte religieux. Nos ancêtres arméniens avaient encore gagné une victoire ! Nous étions un pays digne de respect.

Après cela, il m'a semblé rêver encore et je vis de grands combats : Byzance avait de nouveau annexé la majeure partie de l'Arménie mais devant la faiblesse de Byzance, un tout nouveau joueur est apparu : les Turcs Seldjoukides sous la direction sans doute d'un Gengis Khan ou autre grand chef, le célèbre conquérant qui détruisait et exécutait tout sur son chemin. Dans mon esprit je voyais les foules d'Arméniens essayant de se réfugier dans le Sud. Nos ancêtres n'avaient pas le choix. Ils s'installèrent près de la Méditerranée et fondèrent le Royaume de Cilicie. Je revois dans mon esprit, comme dans un rêve, les richesses de l'enluminure arménienne. Les Arméniens de Cilicie prospéraient, mais leurs frères plus au nord et à l'est furent écrasés par une invasion, celle des Mongoles.

Mais le pire n'est pas là. Des massacres atroces par les Turcs à titre préliminaire se produisirent en 1895 et 1896 dans l'ouest de l'empire ottoman entraînant plus de 100 000 victimes et en 1909 de nouveaux massacres se produisirent en Cilicie, faisant environ 30 000 victimes arméniennes.

En revenant à l'année 1915, on sait par les récits de diplomates ou de religieux étrangers, que le Gouvernement des Jeunes Turcs décida la déportation des Arméniens vivant dans le reste de l'Empire. Les ordres furent impitoyablement exécutés.

Le chrétien que je suis et les chrétiens que vous êtes sont condamnés à constater les résultats du génocide arménien. Le massacre bien planifié de 1,5 millions d'Arméniens sur les 2,1 millions d'Arméniens se trouvant dans l'Empire ottoman. Par la suite, et je vois cela comme dans un rêve, la plupart des Arméniens survivants furent expulsés de l'Empire ottoman ou bien le quittèrent pour avoir la vie sauve, en abandonnant tout sur place.

Les décisions des organisateurs du génocide sont évidemment condamnables. Les actions qui suivirent ces décisions sont également condamnables. Il reste à évaluer les actions du menu fretin qui accomplirent les basses œuvres.

Tout d'abord, leur obéissance aux ordres d'exécutions ne peut pas être pardonnée mais, si l'on tient compte du fait que les autorités leur avaient fait croire que les Arméniens voulaient renverser le gouvernement du Sultan et de la Sublime Porte, le chrétien peut considérer qu'ils ont agi en obéissance aux ordres qu'ils pouvaient croire légitimes.

Si l'on considère les innombrables exactions et gestes de cruauté par des exécutants contre les populations déportées, le chrétien peut difficilement leur pardonner et il s'en remet à Dieu.

Le chrétien reste incapable de comprendre comment des atrocités de ce genre ont pu être commises malgré le fait que Dieu, un Dieu qui a pu envoyer Son Fils assumer la Personnalité humaine, existe. Dieu a-t-il voulu le génocide arménien ? Non et ce serait un sacrilège que de le croire.

Il faut plutôt croire que Dieu ayant créé l'homme comme un être doté de liberté, il n'intervient pas dans les guerres et les différents combats et actions cruels commis par les

hommes : ce sont des abus de la liberté humaine. C'est un grand mystère très pénible pour le chrétien à comprendre et à accepter.

D'autres événements douloureux pour nous Arméniens se produisirent après la première Grande Guerre : du 28 mai 1918 à 1920 eut lieu la proclamation de la Première République arménienne, mais elle n'aboutit pas. Le traité de Sèvres avec l'Empire ottoman contenait un projet de reconnaissance de l'Arménie historique, c'est à dire les provinces orientales de l'Empire.

Mais, en 1921, l'Arménie, une Arménie sevrée de ses provinces de l'est, fut créée et intégrée à l'URSS. Le 21 octobre 1921, le traité de Kars adoptait les frontières entre le Turquie et la Russie de 1887, mais il laissait en suspens la question de l'Arménie turque.

En 1923, autre coup dur pour les Arméniens, le traité de Lausanne, qui remplaçait celui de Sèvres, reconnaissant les frontières de la République de Turquie telles que proclamées par Mustafa Kemal, dit "Atatürk" ou "le grand Turc". L'Arménie n'était pas reconnue par le traité. La fin d'un grand rêve pour nous Arméniens...C'est très pénible pour nous Arméniens.

Mais, durant la période allant de 1947 à 1948, on a constaté le retour en Arménie soviétique de quelque 200, 000 Arméniens de la Diaspora.

Vous et moi, Chers frères et sœurs, après cette représentation de l'histoire arménienne, nous devons faire face à tous ces défis à la compréhension humaine et, en même temps nous sommes toujours portés vers la prière et la contemplation dirigées vers Dieu.

Prions le Seigneur et le Saint-Esprit car c'est là ce qu'il revient à faire pour les humains. Devant Dieu, nous sommes très petits, et tout ce que nous pouvons faire, en dernière instance, c'est de prier et de nous rapprocher ainsi dans le mystère de Dieu.

P. G. Z.

### **Vie de notre communauté**

#### Baptêmes

Sont devenus enfants de Dieu par le Sacrement du baptême

***Léa Aguiar, fille de Daniel Dallalian et Liliana Aguiar, le 13/3/2010***

***Charlie, fils de Dany Bedros et Dana Khabbaz, le 21/3/2010***

***Nicolas, fils de Joseph Assalian et Brigitte Gélinas, le 27/3/2010***

#### Mariage

*Se sont unis par le sacrement de mariage*

**Dikran Bedrossian et Sonia Czarski, le 27/3/2010**

## Calendrier d'avril

Jeudi 1<sup>er</sup>

**Jeudi Saint Աւագ Հինգշաբթի**  
18 h Cène du Seigneur, rite du Lavement des pieds et transfert de la Sainte Réserve Վերջին Ընթրիք, Ոսնկուայ սպա փոխադրութիւն Ա. Հաղորդութեան

**19 h Représentation théâtrale par les élèves de l'école du samedi dans la salle de notre église**

Vendredi 2

**Vendredi Saint Աւագ Ուրբաթ**  
Երեկոյեան Ժամը 7-ին **Թաղումն Տեանն**  
20 h 30 Chemin de Croix et mise au Tombeau (en arabe)

Samedi 3

**Samedi Saint. Vigile de Pâques. Աւագ Շաբաթ: Հրագալոյց Ա. Զատիկի**  
Երեկոյեան Ժամը 7-ին՝ Ընթերցում Մարգարէութեանց եւ Զայնաւոր Ա. Պատարագ, մասնակցութեամբ Ալեմշահ երգչախումբին  
22 h Messe commentée en arabe avec la participation de la chorale Sacré-Coeur

Dimanche 4

**Pâques Զատիկ Յարութեան Տեանն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի**  
12 h 15 Grand'Messe. Հանդիսաւոր Ա. Պատարագ  
PAS DE MESSE À 10 H 30

## Շնորհաւոր Սուրբ Զատիկ Joyeuses Pâques

Lundi 5

**Commémoration des Défunts : 12 h 15 Messe basse**

Dimanche 11

10 h 30 **Paul Zakar**, par sa sœur Gemma Kilzi

**Joseph Louis**, par son épouse et ses enfants

**Adla Kateb et Joseph Bachkhangi**, par Antoine Bachkhangi et sa famille

**Goubran, Malaka et Laurice Ahmarani et Jacques Bagdian**, par Antoine Ahmarani et ses enfants

12 h 15 Messe

Mardi 13

20 h Le conseil paroissial

Mercredi 14

10 h 30 Le groupe de prière Ste-Rita

Dimanche 18

10 h 30 **Joseph et Virgine Ahmaranian**, par leurs enfants

**Paul Zakar**, par sa sœur Gemma Zakar

12 h 15 **Zarouhie Jabrayan-Manoukian** (1<sup>er</sup> ann.), par son époux, Alex, ses enfants, Raffi et Chahe, ainsi que par Khoren et Eugénie Manoukian

**Bedros et Baydzar Manoukian**, par Khoren et Eugénie Manoukian

Jeudi 22 à 19 h 30  
Commémoration œcuménique des Martyrs arméniens de 1915  
en la basilique de l'Oratoire St-Joseph

Հինգշաբթի 22 Ապրիլ երեկոյեան ժամը 7:30-ին  
Ի յուշ Ապրիլեան Նահատակաց՝ եկեղեցական միջյարանուանական  
արարողութիւն  
Սէն Ժոզէֆ Պազիլիֆային մէջ

Samedi 24 Commémoration du Génocide arménien de 1915

**DIMANCHE 25 AVRIL 2010 À 12 H 30**  
**À L'OCCASION DU 95E ANNIVERSAIRE DU GÉNOCIDE**  
**NOTRE GRAND'MESSE À L'ORATOIRE ST JOSEPH**

Կիրակի 25 Ապրիլ 2010 ժամը 12 :30-ին  
Մեծ Եղեռնի 95-ամեակին առթիւ  
Հանդիսաւոր Զայնաւոր Սուրբ Պատարագ  
Սէն Ժոզէֆ Պազիլիֆային մէջ

Mercredi 28 10h 30 Le groupe de prière Ste-Rita  
18 h **Prise de photos des enfants de la Première Communion**

**Calendrier de mai**  
***mois consacré à la Vierge Marie***

Samedi 1<sup>er</sup> 10 h Répétition de la cérémonie de la Première Communion  
Երեկոյեան ժամը 7-ին՝ Ս. Վարդարանի ջերմեանդութիւն  
20 h Récitation du chapelet en arabe

Dimanche 2 10 h 30 **Paul Zakar**, par soeur, Gemma Kilzi  
**Marie Safar-Karib, Maher, Farida et Antoine Safar**, par Georges Safar et ses enfants  
12 h 15 **Messe solennelle de la Première Communion**  
Առաջին Հաղորդութեան Պատարագ

Mercredi 4 Եւ Մայիսի բոլոր չորեքշաբթի օրերը, երեկոյեան ժամը 7-ին՝ Ս.  
Վարդարան (հայերէն)  
et tous les mercredis de mai à 20 h Récitation du chapelet en arabe